

Ανακομιδή Των Ιερών Λειψάνων Του Οσίου Θεοδοσίου Ηγουμένου του Σπηλαίου (2024)

14 Αυγούστου 2024

[Περισσότερες πληροφορίες πατήστε εδώ...](#)

Βιογραφία

14 Αυγούστου ...

Ανακομιδή Των Ιερών Λειψάνων Του Οσίου Θεοδοσίου Ηγουμένου του Σπηλαίου ...

Ο Όσιος Θεοδόσιος γεννήθηκε στην πόλη Βασίλειφ του Κιέβου ,
το 1029 μ.Χ. από εύπορους γονείς ...

Την ώρα της Βαπτίσεως , ο Ιερέας που τον Βάπτιζε , είδε ότι το βρέφος αυτό θα Αφιέρωνε
αργότερα την ζωή Του στον Θεό , για αυτό και Του έδωσε το όνομα Θεοδόσιος ,
οι γονείς Του αναγκάστηκαν με διαταγή του Ηγεμόνα , να μετοικήσουν μακριά σε άλλη πόλη , στο
Κουρσκ , εκεί γεννήθηκε Ο Όσιος Σεραφείμ Του Σάρωφ ...

Ήταν Οικονομία Θεού να Λάμψει εκεί Ο Θεοδόσιος με την Ενάρετη ζωή Του , μεγάλωνε και
αυξανόταν Πνευματικά στη σοφία και στην Αγάπη Του Θεού ,
Μελετούσε με επιμέλεια τον Θείο Λόγο , έγινε κάτοχος όλης της Αγίας Γραφής , όλοι έμειναν
έκπληκτοι από την σοφία , την αντίληψη και την ταχύτητα εκμαθήσεως Του ...

Καθημερινά επισκεπτόταν τον Ναό Του Θεού , παρακολουθούσε με όλη Του την προσοχή τις Ιερές
Ακολουθίες ,
σε ηλικία δεκατριών ετών ο Θάνατος Του στέρησε τον πατέρα του , από τότε Ο Θεοδόσιος έγινε
Ασκητικός ...

Πήγαινε μαζί με τους υπηρέτες στα χωράφια , έκανε το καθετί με βαθιά ταπείνωση , στην καρδιά
Του αρχίζει να καλλιεργείται η αίσθηση της πτώχειας ,
πετά τα αρχοντικά Του ρούχα , ντύνεται με τα ενδύματα των χωρικών , τους βοηθά σε κάθε είδους
εργασία , η συμπεριφορά Του εξοργίζει την μητέρα Του , τον επιπλήττει και τον κτυπά ...

Ο Θεοδόσιος πήγε σε ένα σιδερά και παρήγγειλε μια σιδερένια ζώνη , όταν ετοιμάστηκε την πήρε
και την φόρεσε κατάσαρκα , χωρίς να την βγάζει καθόλου από πάνω Του ,

ήταν στενή , έσφιγγε πολύ το σώμα Του και προξενούσε πόνους , που τους υπέμενε όμως καρτερικά σαν να μην συνέβαινε τίποτε ...

Σε ένα εορταστικό γεύμα που δινόταν στο μέγαρο του Άρχοντα και θα παρευρίσκονταν όλοι οι προύχοντες της πόλεως , έπρεπε να πάει , αναγκάστηκε από τη μητέρα του να φορέσει την καλή Του στολή ,
όταν την φόρεσε , δεν μπόρεσε να προφυλαχθεί από το διακριτικό μάτι της μητέρας Του , εκείνη πρόσεξε πάνω στη φανέλα στίγματα από αίμα , διαπίστωσε πως οφειλόταν στο σφίξιμο της σιδερένιας ζώνης ...

Τότε άναψε από το κακό της , όρμησε πάνω του με μανία , άρχισε να Τον κτυπάει , του ξέσκισε την φανέλα και Του αφαίρεσε τη ζώνη ,
ο Ευλογημένος σαν να μην συνέβαινε τίποτε , φόρεσε τα ρούχα Του και ξεκίνησε ειρηνικά για να πάει στο γεύμα ...

Μία ημέρα άκουσε στο Ευαγγέλιο Τον Κύριο να λέει ,
Ό φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ έμέ ούκ έστι μου άξιος , Μήτηρ μου και άδελφοί μου ούτοι εισιν , οί τόν λόγον του Θεού άκούοντες και ποιούντες αυτόν , άκουσε , Δεύτε πρός με πάντες οί κοπιώντες και πεφορτισμένοι , καγώ αναπαύσω ύμās , Άρατε τόν ζυγόν μου έφ' ύμās και μάθετε άπ' έμου ότι πρῶος ειμί και ταπεινός τη καρδιά , και εύρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχῃς ύμῶν ...

Με τα λόγια αυτά πυρπολήθηκε η καρδιά Του Φωτισμένου από Τον Κύριο , Θεοδόσιου ,
Φλεγόμενος από Θείο έρωτα , συλλογιζόταν καθημερινά πώς θα μπορούσε , κρυφά από την μητέρα Του , να ενδυθεί το Άγιο Μοναχικό σχήμα ...

Ο Θεοδόσιος φεύγει από το σπίτι του για να Ασκητέψει στο Κίεβο , λόγω του νεαρού της ηλικίας του δεν Τον δέχεται κανένας , Βρίσκει Πνευματικό καταφύγιο κοντά στον Όσιο Αντώνιο ,
παραδόθηκε ολόψυχα στον Θεό και στον Θεοφόρο Γέροντα Του , επιδόθηκε σε μεγάλες Ασκήσεις ...

Βάσταζε με χαρά το ζυγό της Μοναχικής ζωής , τις νύχτες τις αφιέρωνε στη Δοξολογία Του Κυρίου , αρνούμενος την ξεκούραση του ύπνου ,
τις ημέρες σκληραγωγούσε τον εαυτό Του με την Εγκράτεια , τη Νηστεία και την χειρωνακτική εργασία , πάντοτε θυμόταν το ψαλμικό , Ίδε την ταπείνωσίν μου και τόν κόπον μου και άφες πάσας τῆς άμαρτίας μου ...

Μάταια η μητέρα του Τον αναζητούσε , όταν Τον βρήκε μετά από αρκετά χρόνια , Τον παρακάλεσε να επιστρέψει σπίτι και να μείνει εκεί μέχρι τον θάνατο της ,
Εκείνος την παρακάλεσε να γίνει Μοναχή και να μείνει κάπου εκεί κοντά , τελικά πείσθηκε και έγινε Μοναχή στην Μονή Του Αγίου Νικολάου ...

Οι Ασκητικοί Αγώνες Του Θεοδοσίου πολύ γρήγορα Τον ανέδειξαν Τροπαιοφόρο Νικητή κατά των πονηρών πνευμάτων ,
όταν η μητέρα Του έγινε Μοναχή , τότε Εκείνος επιδόθηκε σε μεγαλύτερες Ασκήσεις , Φλεγόμενος από Θείο Έρωτα ...

Στο σπήλαιο μπορούσε να δει κανείς τρεις Λαμπάδες αναμμένες , που με την Προσευχή και τη Νηστεία διέλυαν το σκότος των δαιμόνων ,
Τον Όσιο Αντώνιο , Τον Μακάριο Θεοδόσιο και Τον μεγάλο Νίκων , η μητέρα Του έζησε με Μετάνοια τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής της , Κοιμήθηκε με ειρήνη ...

Το 1062 μ.Χ. ο Ηγεμόνας οργίσθηκε κατά των Μοναχών που ζούσαν στα σπήλαια , επειδή είχαν δεχθεί στη Μονή τον βογιάρo Βαρλαάμ και τον Ευνούχο Εφραίμ ,
Ο Μακάριος Νίκων αναγκάστηκε να φύγει με μερικούς Αδελφούς , πήγε στο Τμουταράκάν της Αζοφικής θάλασσας , όπου Ίδρυσε Μοναστήρι και έμεινε μέχρι το 1068 μ.Χ. ...

Ο Θεοδόσιος με Θέλημα Θεού και επιθυμία Του Οσίου Αντωνίου , Χειροτονήθηκε Ιερέας , ως Ιερέας Τελούσε καθημερινά Θεία Λειτουργία με πνεύμα ταπεινοφροσύνης , ξεχώριζε επάνω Του η φυσική Πραότητα , η αταραξία των λογισμών και η απλότητα της καρδιάς Του ,
ήταν γεμάτος Πνευματική σοφία , έτρεφε αγάπη προς όλους αδιάκριτα τους Αδελφούς , που μαζεύτηκαν γύρω από Τον Όσιο Αντώνιο ...

Ο Όσιος Αντώνιος ανέθεσε την Ηγουμενία στον Μακάριο Βαρλαάμ και αναχώρησε σε ένα ήσυχο λόφο , εκεί σε ένα άλλο σπήλαιο συνέχισε την Ασκητική Του ζωή ,
ο Ηγούμενος Βαρλαάμ και οι Αδελφοί πήραν την Ευχή και Ευλογία Του Οσίου , συνέχισαν να ζουν Οσιακά και ενάρετα ...

Στο πρώτο σπήλαιο , η Αδελφότητα σιγά - σιγά αυξήθηκε και ο χώρος δεν επαρκούσε για τις Λατρευτικές συνάξεις της , Ο Ευλαβέστατος Θεοδόσιος και Ο Μακάριος Βαρλαάμ ,
με την Ευλογία Του Οσίου Αντωνίου , έκτισαν επάνω από το σπήλαιο ένα Εκκλησάκι , Αφιερωμένο στην Κοίμηση Της Υπεραγίας Θεοτόκου , για να συναθροίζονται σε αυτό οι Αδελφοί και να κάνουν τις Ακολουθίες ...

Η στενότητα του χώρου μέσα στο σπήλαιο και οι κόποι της Ασκήσεως προξενούσαν στους Πατέρες μεγάλες θλίψεις και ταλαιπωρίες , που μόνο Ο Θεός τις γνωρίζει και που γλώσσα ανθρώπου δεν μπορεί να τις εκφράσει ,
συντηρούσαν τον εαυτό τους με νερό και λίγο ψωμί από σίκαλη , φαγητό μαγειρεμένο έτρωγαν μόνο το Σαββατοκύριακο , ορισμένες φορές δεν υπήρχε , οπότε κατέφευγαν στα βρασμένα χόρτα ...

Έπλεκαν καθημερινά καλάθια , τα πουλούσαν , με τα χρήματα που έπαιρναν αγόραζαν σιτάρι ,
την νύχτα άλεθε ο καθένας το μερίδιο του , έπειτα συγκέντρωναν το αλεύρι για να φτιάξουν ψωμί ,
πριν ξημερώσει συναθροίζονταν στην Εκκλησία για τον Όρθρο ,
πήγαιναν στα εργόχειρα τους , που προορίζονταν για πούλημα , δούλευαν και στον κήπο ,
Τελούσαν στο Ναό τις ώρες και την Θεία Λειτουργία , συνέχιζαν τις εργασίες τους που διαρκούσαν ως την ώρα του Εσπερινού και του Αποδείπνου , έτσι μοχθούσαν κάθε ημέρα , Αφοσιωμένοι στην Αγάπη Του Θεού ...

Ο Θεοδόσιος κατέπλησσε όλους τους άλλους Αδελφούς με τη Νηστεία , την ανδρεία , την εργατικότητα , την ταπεινοφροσύνη και την υπακοή Του ,
ήταν πρόθυμος να τους εξυπηρετεί όλους , μετέφερε νερό η ξύλα από το δάσος , ενώ οι αδελφοί αναπαύονταν , μάζευε το σιτάρι που έπρεπε να αλέσουν εκείνοι και το άλεθε ο Ίδιος ...

Εργαζόμενος και Προσευχόμενος όλη τη νύχτα , κάποια στιγμή προσκλήθηκε Ο Μακάριος Βαρλαάμ , ο Ηγούμενος της Αδελφότητας από τον Ηγεμόνα Ιζιασλάβο , για να αναλάβει την Ηγουμενία της Μονής Του Αγίου Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου , που ο Ίδιος είχε Ιδρύσει , όταν Ο Βαρλαάμ έφυγε για το Μοναστήρι , οι Αδελφοί ζήτησαν ομόφωνα από Τον Όσιο Αντώνιο να τοποθετήσει Ηγούμενο Τον Θεοδόσιο ...

Ο Όσιος Αντώνιος συμφώνησε και με την Ευλογία Του Ο Θεοδόσιος έγινε Ηγούμενος των είκοσι Αδελφών ,
αν και έγινε Ηγούμενος δεν απέβαλε το ταπεινό φρόνημα Του , θυμόταν πάντα τα Λόγια Του Κυρίου , "Ός αν θέλη εν υμίν είναι πρώτος , έσται υμών δοϋλος ...

Ταπείνωνε τον εαυτό Του , γινόταν έσχατος και υπηρέτης όλων , στην εργασία και στο Ναό ήταν ο πρώτος που πήγαινε και τελευταίος που έφευγε , οι Δεήσεις Του Δικαίου Θεοδοσίου έφεραν πολλές Ευλογίες ,
η ζωή της Αδελφότητας Άνθιζε και προόδευε , σαν το σπόρο που έπεσε σε εύφορη γη και έφερε καρπό εκατονταπλάσιο , έτσι μεγάλωσε σε μικρό χρονικό διάστημα η Αδελφότητα και έφθασε τους εκατό Αδελφούς , όλοι προόδευαν με την Ενάρετη ζωή τους και την Προσευχή ...

Πιστός Ο Θεοδόσιος στις παραδόσεις Του Οσίου Αντωνίου ζει μια σκληρή Ασκητική ζωή , συνεχή Μετάνοια και Προσευχή , η όψη του ήταν πάντοτε Φωτισμένη , ιλαρή , αντανακλούσε την χαρά του Πάσχα ,
από τις Αρετές Του ξεχώριζαν δύο , η ταπείνωση και η αγάπη ...

Η Ευσπλαχνία Του στρεφόταν όχι μόνο προς τους πάσχοντες αδελφούς , τους ασθενείς και τους φτωχούς , αλλά και προς εκείνους που Τον αδικούσαν η έβλαπταν το Μοναστήρι ,
Ο Άγιος Θεός Τον Προίκισε με το Χάρισμα της Διακρίσεως και της Θαυματουργίας ...

Ο Ευσεβής Στουδίτης Μοναχός Μιχαήλ , που προερχόταν από την Ελλάδα , βρισκόταν τότε κοντά στην Αδελφότητα , είχε έλθει από την Κωνσταντινούπολη συνοδεύοντας τον Μητροπολίτη Κιέβου Γεώργιο 1062 μ.Χ. ,
πληροφόρησε Τον Θεοδόσιο για την Θεάρεστη ζωή των Στουδιτών Μοναχών , ζωή που αξιώθηκε και ο ίδιος να ζήσει ...

Οι πληροφορίες Του άρεσαν πολύ , στέλνει Αδελφό στην Κωνσταντινούπολη με την εντολή να βρει Τον Μοναχό Εφραίμ , τον Ευνούχο ,
σύμφωνα με την εντολή Του παρακολούθησε την τάξη της Μονής , κατέγραψε με ακρίβεια το Τυπικό της και επέστρεψε ...

Όταν πήρε στα χέρια Του Ο Θεοδόσιος το κείμενο , έδωσε εντολή να διαβασθεί σε όλη την Αδελφότητα , από τότε η Πετσέρσκαγια Λαύρα άρχισε να εφαρμόζει το Στουδίτικο Τυπικό , από εκεί το παρέλαβαν και τα άλλα Μοναστήρια ,

όλες οι Ρωσικές Μονές , που δεν γνώριζαν το Μοναστηριακό τυπικό , έστρεφαν τα βλέμματα στη Λαύρα Του Θεοδοσίου και την θεωρούσαν για το καθετί ως πρότυπο τους ...

Νουθέτησε τους Μοναχούς λέγοντας , σας Ικετεύω Αδελφοί , ας προοδεύσουμε στη Νηστεία και στην Προσευχή ,
ας φροντίσουμε για τη σωτηρία των ψυχών μας , ας επιστρέψουμε από τις κακίες μας και τους δρόμους του πονηρού ...

Ας πλησιάζουμε Τον Θεό με στεναγμούς , με δάκρυα , με την Μετάνοια , τις Αγρυπνίες και την υπακοή , ώστε να αποσπάσουμε το Έλεος Του και ας μισήσουμε τον παρόντα κόσμο , έχοντας πάντοτε στην σκέψη μας τα Λόγια Του Κυρίου ,
ας μισήσουμε το ψέμα , που μας ελκύει σε πράγματα ελεεινά , ας μην στραφούμε στις πρώτες αμαρτίες μας , ας αποφύγουμε την αιώνια κόλαση ...

Η Μετάνοια είναι το κλειδί της Βασιλείας των Ουρανών και χωρίς αυτή κανείς δεν μπορεί να την κερδίσει , είναι ο δρόμος που οδηγεί στην Αιώνια πατρίδα , ας τον ακολουθήσουμε με φόβο Θεού και ας στερεώσουμε επάνω Του γερά τα βήματα μας ,
στην οδό της Μετάνοιας δεν πλησιάζει ο πονηρός , παρόλο που τώρα είναι τεθλιμμένη , αργότερα θα μας γεμίσει χαρά , προτού πλησιάσουν οι έσχατες ημέρες , ας πάρουμε το δρόμο αυτό , για να κερδίσουμε τα μέλλοντα Αγαθά ...

Ο Θεοδόσιος σε ηλικία σαράντα πέντε ετών προαισθάνθηκε το Τέλος Του , κάλεσε τους συν Ασκητές του και τους έδωσε τις τελευταίες Του Πατρικές συμβουλές για την σωτηρία της ψυχής τους ,
τους υπέδειξε να εκτελούν με προσοχή τα Διακονήματα τους , να επιμελούνται ιδιαίτερα το Ναό , να εισέρχονται σε αυτόν με πολλή Ευλάβεια και φόβο Θεού , να έχουν αγάπη μεταξύ τους και υπακοή στους μεγαλύτερους , να επιδίδονται στην Άσκηση και στη Νηστεία ...

Ο Όσιος Θεοδόσιος Κοιμήθηκε με Ειρήνη το 1074 μ.Χ. ,
πολλοί Χριστιανοί χωρίς κανείς να τους ειδοποιήσει , σαν να τους έσπρωχνε κάποια Θεία Δύναμη , μαζεύτηκαν έξω από την πύλη της Μονής και περίμεναν κλαίγοντας την ώρα Της Εκφοράς ...

Οι Αδελφοί σύμφωνα με την παραγγελία Του Οσίου , είχαν ασφαλισμένη την πόρτα ,
κατά Θεία Βούληση ο ουρανός σκεπάσθηκε ξαφνικά με σύννεφα , μια δυνατή βροχή σκόρπισε τα πλήθη που περίμεναν , έτσι οι Αδελφοί μπόρεσαν να κάνουν την Εκφορά ...

Μετέφεραν το Τίμιο Σκήνωμα Του Οσίου Θεοδοσίου στο Σπήλαιο που Ασκήτεψε και το Ενταφίασαν εκεί με Τιμές ,
Την Μνήμη Του Οσίου Θεοδοσίου Ηγουμένου του Σπηλαίου Τιμάει η Εκκλησία στις 3 Μαΐου ...

Το Λείψανο Του Αγίου Βρίσκεται Αδιάφθορο στην Λαύρα των Σπηλαίων του Κιέβου